

Sygn. akt V K 129/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2021 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Młodawska - Piaseczna

Protokolant: Monika Kurek

w obecności Prokuratora Lucyny Siegień

po rozpoznaniu w dniach: 24.01.2020r., 26.02.2020r., 24.07.2020r., 22.09.2020r., 04.03.2021r., 13.05.2021 r. i 17.06.2021 r.

L. P. urodzonego w dniu (...) w W., syna J. i E. z domu Ł.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 19.12.2014 r. do dnia 14.01.2015 r. w B. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 637 632 zł. w ten sposób, że wprowadził pracowników wymienionej spółki w błąd co do zamiaru sprzedaży 43 200 sztuk kawy (...) (...), dostarczając firmie (...) sp. z o.o. wskazany towar, którego nie był właścicielem, wykorzystując do transakcji swoją firmę (...) (...) L. P. i zapewniając, iż jest jego dysponentem, wiedząc, iż nie wywiąże się z niniejszego zobowiązania, doprowadził do przelewu wymienionych pieniędzy za przedmiot umowy, na konto firmy (...), działając na szkodę firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

w okresie od 1.12.2014 r. do dnia 5.12.2014 r. w W. i Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 196 400 zł. w ten sposób, że poprzez wprowadzenie w błąd tej firmy co do zapłaty za zamówiony towar w postaci granulatu srebra 99,9, używając jako autentycznego podrobionego dokumentu – potwierdzenia wykonania przelewu bankowego z bankowości elektronicznej rachunku Banku (...) S.A. w W., należącego do firmy (...) (...) L. P., o numerze (...), na rzecz (...) sp. z o.o. na wskazaną kwotę i doprowadził do wydania towaru, bez uiszczenia należności, działając na szkodę sp. z o.o. (...) w Ł.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.,

w okresie od 4.02.2015 r. do dnia 7.02.2015 r. w W. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 118 080 zł. i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 29 520 zł. w ten sposób, że poprzez wprowadzenie w błąd tej firmy co do zapłaty przez (...) (...) L. P. za zamówiony towar w postaci 24 ton folii stretch (...) używając jako autentycznego podrobionego dokumentu – potwierdzenia wykonania przelewu bankowego z bankowości elektronicznej rachunku Banku (...) S.A. w W., należącego do firmy (...) (...) L. P., o numerze (...), na rzecz (...) sp. z o.o. na kwotę 147 600 zł i doprowadził do wydania towaru w ilości 19 ton i 800 kg o wartości 118 080 zł., bez uiszczenia jakiegokolwiek należności, przy czym pozostała ilość towaru nie została wydana z uwagi na ustalenie przez pokrzywdzonego, że faktura nie została faktycznie opłacona, działając na szkodę sp. z o.o. (...) z siedzibą w G.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.,

w okresie od 4.02.2015 r. do dnia 10.02.2015 r. w W. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić firmę K (...) w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 118 886,49 zł. w ten sposób, że po wprowadzeniu w błąd tej firmy co do zapłaty przez firmę (...) (...) L. P. za zamówiony towar i po zorganizowaniu dostawy na przez pokrzywdzonego na wyznaczone miejsce w S., gdzie znajdował się tylko blok mieszkalny, a gdzie miała zostać uiszczona uzgodniona opłata za towar, nie odebrał towaru i nie uiszczył zapłaty, w wyniku czego pokrzywdzony poniósł straty z tytułu transportu w kwocie 3000 zł., działając na szkodę (...) (...) w K.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

A. A. urodzonego w dniu (...) w W., syna Z. i H. z domu Ż.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20.10.2014 r. do dnia 14.01.2015 r. w B. i W., działając w zamiarze popełnienia przez inne osoby czynu zabronionego, pomógł L. P. i innym osobom w doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 637 632 zł. w ten sposób, że założył działalność gospodarczą – firmę (...) w W., uzyskał potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT UE w (...) Urzędzie Skarbowym w W., otworzył na dane swojej firmy rachunek w (...) Banku (...) Oddział w W. przy ul. (...) o numerze (...), a następnie przekazał sprawcom wszystkie dane i informacje, dotyczące firmy, rachunku bankowego oraz udostępnił swój dowód osobisty, w wyniku czego umożliwił im i ułatwił wprowadzenie pracowników wymienionej spółki w błąd co do zamiaru sprzedaży i dysponowania towarem w ilości 43 200 sztuk kawy (...) (...), dostarczenia firmie (...) sp. z o.o. wskazanego towaru, w wyniku czego doszło do doprowadzenia pokrzywdzonej spółki do przelewu wymienionych pieniędzy za przedmiot umowy, którym w rzeczywistości nie dysponowali, na wskazane konto firmy (...), a następnie przesłanie ich na jego rachunek prywatny w tym Banku o numerze (...), a dalej przelanie na konto (...) (...) w E. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dyspozycją wymiany pieniędzy na Euro, działając na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w B.

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

W dniu 14.01.2015 r. w W., działając wspólnie w porozumieniu z inną osobą, przyjął i pomagał do przenoszenia posiadania środki płatnicze, pochodzące z korzyści, związanych z popełnieniem przestępstwa doprowadzenia firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 637 632 zł., utrudniając tym samym stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia i ich wykrycia, w ten sposób, że w dniu 24.11.2014 r. w (...) Bank (...) S.A. Oddział w W. przy ul. (...) założył na dane swojej firmy (...) rachunek bankowy o numerze (...), na który to wpłynęła wymieniona kwota, która następnie została przelana na jego rachunek prywatny w tym Banku o numerze (...), a następnie przelana na konto (...) (...) w E. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dyspozycją wymiany pieniędzy na Euro, przy czym do wypłaty pieniędzy z tego konta nie doszło z uwagi na zablokowanie środków pieniężnych na mocy postanowienia prokuratora

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k.

w okresie od 20.10.2014 r. do dnia 14.01.2015 r. w W. i W., działając w zamiarze popełnienia przez inne osoby czynu zabronionego, pomógł innym osobom w doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej firmy (...) sp. z o.o. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 166 551,84 zł. w ten sposób, że założył działalność gospodarczą – firmę (...) w W., uzyskał potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT UE w (...) Urzędzie Skarbowym w W., otworzył na dane swojej firmy rachunki w (...) S.A. w W. o numerze (...) i (...) oraz w (...) Bank (...) Oddział w W. przy ul. (...) o numerze (...), a następnie przekazał sprawcom wszystkie dane i informacje, dotyczące firmy, rachunku bankowego oraz udostępnił swój dowód osobisty, w wyniku czego umożliwił im i ułatwił wprowadzenie pracowników wymienionej spółki w błąd co do zamiaru zapłaty przez (...) A. A. za

zamówioną folię rolniczą stretch, przy użyciu jako autentycznego podrobionego dokumentu przelewu wymienionej kwoty z nieistniejącego konta firmy w (...) w W. o numerze (...), przesłanego z wykorzystaniem adresu mailowego (...) (...) i do wydania towaru sprawcom, działając na szkodę sp. z o.o. (...) w K.

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.

orzeka:

oskarżonego L. P. uniewinnia od popełniania zarzucanych mu w pkt od I do IV niniejszego wyroku czynów;

oskarżonego A. A. uniewinnia od popełniania zarzucanych mu w pkt od V do VII niniejszego wyroku czynów;

na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. T. (1), Kancelaria Adwokacka, ul. (...) (...), (...)-(...) W., kwotę 2.361,60 złotych (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt groszy) obejmującą podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu L. P. z urzędu;

na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. T. (2), Kancelaria Adwokacka, ul. (...), (...)-(...) W., kwotę 2.656,80 złotych (dwa tysiące sześćset pięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt groszy) obejmującą podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. A. z urzędu;

na podstawie art. 632 ust. 2 k.p.k. koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 129/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

USTALENIE FAKTÓW		
Fakty uznane za udowodnione		
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)
1.1.1.	L. P.	oskarżonemu L. P. zarzucono w pkt I aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w okresie od 19.12.2014 r. do dnia 14.01.2015 r. w B. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 637 632 zł. w ten sposób, że wprowadził pracowników wymienionej spółki w błąd co do zamiaru sprzedaży 43 200 sztuk kawy (...) (...), dostarczając firmie (...) sp. z o.o. wskazany towar, którego nie był właścicielem, wykorzystując do transakcji swoją firmę (...) (...) L. P. i zapewniając, iż jest jego dysponentem, wiedząc, iż nie wywiąże się z niniejszego zobowiązania, doprowadził do przelewu wymienionych pieniędzy

		za przedmiot umowy, na konto firmy (...), działając na szkodę firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
L. P. założył działalność gospodarczą pod nazwą (...) (...) L. P.. Jako adres głównego miejsca wykonywania działalności wskazał - ul. (...) (...), (...)-(...) W.. Wśród bardzo szeroko określonego zakresu działalności, poza sprzedażą hurtową i detaliczną motocykli, ujęto również m.in. realizację projektów budowlanych czy roboty ogólnobudowlane. Data rozpoczęcia działalności określona została na 12 maja 2014 roku. Dnia 15 października 20214 roku wskazany dokonał zgłoszenia rejestracyjnego w zakresie podatku od towarów i usług. Na podstawie złożonego wniosku do Głównego Urzędu Statystycznego dnia 27 października 2014 roku otrzymał zaświadczenie o nadaniu numeru REGON, (...). Otrzymał również numer NIP. Nadto w dniu 16 października 2014 roku założył rachunek w Banku (...) S.A. w W. o numerze (...) (PLN),	dokumentacja, zgłoszenie rejestracyjne w zakresie podatku od towarów i usług, zaświadczenie o numerze identyfikacyjnym REGON oraz informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej CEIDG, w kserokopii.	k. 69-73	

<p>do którego uzyskał na podstawie złożonego wniosku dostęp do bankowości elektronicznej oraz dodatkową kartę. Pierwsza operacja na rachunku nastąpiła 21 listopada 2014 roku, była to wpłata w kwocie 10.000 zł. i zaksięgowana została jako zapłata z wózek widłowy, kolejna wpłata w kwocie 400 zł. nastąpiła 25 listopada 2014 roku i zaksięgowana została jako faktura proforma numer (...) a następna wpłata i jednocześnie ostatnia w kwocie 9.750 zł. nastąpiła 28 listopada 2014 roku i zaksięgowana została jako wpłata za fakturę proforma nr (...). Pozostałe operacje to w istocie wypłaty. Natomiast data ostatniej operacji to 05 grudnia 2014 roku - zaksięgowana została jako opłata za prowadzenie rachunku - w jej wyniku saldo końcowe to 0,00 zł.</p>			
notatka urzędowa	k.169		
dokumentacja bankowa z (...) S.A. wraz z płytą z nagraniem monitoringu	k. 244-263, 595-596		
protokół oględzin rzeczy - monitoringu z (...) S.A. z dnia 16.10.2014r.	k. 294-298		
opinia z zakresu badań zapisów wizualnych	k.352-361		

<p>Przed założeniem opisanej wyżej działalności gospodarczej, znacznie wcześniej, L. P. poznał R. O. (1). W istocie znali się gdyż mieszkali na tym samym osiedlu. R. O. (1) od wielu lat zajmował się różnorodną działalnością przestępczą. W jej ramach, w 2013 roku, poznał T. W. a za jego pośrednictwem grupę przestępczą tzw. (...), którzy zajmowali się m.in. przestępstwami związanymi z wystawianiem pustych faktur. W związku z tym T. W. miał tzw. słupów, którzy za drobne pieniądze rejestrowali działalność gospodarczą, która wykorzystywana była następnie m.in. do wystawiania pustych faktur. Jednym z takich słupów był L. P.. Po aresztowania T. W. działalnością tą kierował właśnie R. O. (1). L. P. był wówczas uzależniony od alkoholu i znacznie go nadużywał. W latach 2014 - 2015 firma (...) wykorzystywana była przez R. O. (1) i tzw. grupę (...) generalnie do wystawiania tzw. pustych faktów. To znaczy z racji sytuacji, w której L. P. się znajdował, jego alkoholizmu, przez pewien okres wynajmowano mu wraz z drugim kolegą K. S. mieszkanie oraz płacono kilka set złotych, a w zamian podpisywał on gotowe, przygotowane przez innych faktury.</p>	<p>zeznania R. O. (1)</p>	<p>k. 28912897, 1657-1658, 1662-1663, 1669-1669v, 1676 1677, (...) -1680-</p>	
---	---------------------------	---	--

<p>Z racji warunków i właściwości osobistych w istocie do tego ograniczała się jego rola. Z czasem zaczął on pomagać R. O. (1) w działalności przestępczej związanej z narkotykami, rozwoził je.</p>			
<p>L. P. jak wynika z karty karnej jest osobą karaną wyrokiem z 18 czerwca 2014 roku, sygn. akt X K 273/14, przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat tytułem próby. Postanowieniem z dnia 19 maja 2016 roku zarządzone wykonanie wskazanej kary, którą wykonano dnia 3 listopada 2018 roku.</p>	<p>odpis wyroku</p>	<p>k. 2954-2955</p>	
<p>karta karna</p>	<p>k. 3038-3039</p>		
<p>1.1.2.</p>	<p>L. P.</p>	<p>oskarżonemu L. P. zarzucono w pkt II aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w okresie od 1.12.2014 r. do dnia 5.12.2014 r. w W. i Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził firmę (...) sp. z o.o. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 196 400</p>	

		<p>zł. w ten sposób, że poprzez wprowadzenie w błąd tej firmy co do zapłaty za zamówiony towar w postaci granulatu srebra 99,9, używając jako autentycznego podrobionego dokumentu – potwierdzenia wykonania przelewu bankowego z bankowości elektronicznej rachunku Banku (...) S.A. w W., należącego do firmy (...) (...) L. P., o numerze (...), na rzecz (...) sp. z o.o. na wskazaną kwotę i doprowadził do wydania towaru, bez uiszczenia należności, działając na szkodę sp. z o.o. (...) w Ł., kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Za udowodnione uznano tożsame fakty jak przy czynie I i na podstawie tożsamych dowodów, w związku z czym Sąd uznaje ich powtarzanie za zbędne.			
1.1.3.	L. P.	oskarżonemu L. P. zarzucono w pkt III aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w okresie od 4.02.2015 r. do dnia 7.02.2015 r. w W. i w P., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził	

		<p>firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 118 080 zł. i usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 29 520 zł. w ten sposób, że poprzez wprowadzenie w błąd tej firmy co do zapłaty przez (...) (...) L. P. za zamówiony towar w postaci 24 ton folii stretch (...) używając jako autentycznego podrobionego dokumentu – potwierdzenia wykonania przelewu bankowego z bankowości elektronicznej rachunku Banku (...) S.A. w W., należącego do firmy (...) (...) L. P., o numerze (...), na rzecz (...) sp. z o.o. na kwotę 147 600 zł i doprowadził do wydania towaru w ilości 19 ton i 800 kg o wartości 118 080 zł., bez uiszczenia jakiegokolwiek należności, przy czym pozostała ilość towaru nie została wydana z uwagi na ustalenie przez pokrzywdzonego, że faktura nie została faktycznie opłacona, działając na szkodę sp. z o.o. (...) z siedzibą w G., kealifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Za udowodnione uznano tożsame fakty jak przy</p>			

czynnie I i na podstawie tożsamyh dowodów, w związku z czym Sąd uznaje ich powtarzanie za zbędne.			
1.1.4.	L. P.	oskarżonemu L. P. zarzucono w pkt IV aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w okresie od 4.02.2015 r. do dnia 10.02.2015 r. w W. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić firmę K (...) w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 118 886,49 zł. w ten sposób, że po wprowadzeniu w błąd tej firmy co do zapłaty przez firmę (...) (...) L. P. za zamówiony towar i po zorganizowaniu dostawy na przez pokrzywdzonego na wyznaczone miejsce w S., gdzie znajdował się tylko blok mieszkalny, a gdzie miała zostać uiszczona uzgodniona opłata za towar, nie odebrał towaru i nie uiścił zapłaty, w wyniku czego pokrzywdzony poniósł straty z tytułu transportu w kwocie 3000 zł., działając na szkodę (...) (...) w K., kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.. 286 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Za udowodnione uznano tożsame fakty jak przy czynie I i na podstawie tożsamych dowodów, w związku z czym Sąd uznaje ich powtarzanie za zbędne.</p>			
<p>1.1.5.</p>	<p>A. A.</p>	<p>oskarżonemu A. A. zarzucono w pkt V aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w okresie od 20.10.2014 r. do dnia 14.01.2015 r. w B. i W., działając w zamiarze popełnienia przez inne osoby czynu zabronionego, pomógł L. P. i innym osobom w doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 637 632 zł. w ten sposób, że założył działalność gospodarczą – firmę (...) w W., uzyskał potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT UE w (...) Urzędzie Skarbowym w W., otworzył na dane swojej firmy rachunek w (...) Banku (...) Oddział w W. przy ul. (...) o numerze (...), a następnie przekazał sprawcom wszystkie dane i informacje, dotyczące firmy, rachunku bankowego oraz udostępnił swój dowód osobisty, w wyniku czego umożliwił im i ułatwił wprowadzenie pracowników</p>	

		<p>wymienionej spółki w błąd co do zamiaru sprzedaży i dysponowania towarem w ilości 43 200 sztuk kawy (...) (...), dostarczenia firmie (...) sp. z o.o. wskazanego towaru, w wyniku czego doszło do doprowadzenia pokrzywdzonej spółki do przelewu wymienionych pieniędzy za przedmiot umowy, którym w rzeczywistości nie dysponowali, na wskazane konto firmy (...), a następnie przesłanie ich na jego rachunek prywatny w tym Banku o numerze (...), a dalej przelanie na konto (...) (...) w E. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dyspozycją wymiany pieniędzy na Euro, działając na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w B., kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>A. A. nie ma stałego miejsca zamieszkania, bywa, że korzysta z noclegowni, egzystuje w pustostanach, nie stałej pracy, nadużywa alkoholu. Na prośbę przygodnie spotkanego na bazarze mężczyzny, który przedstawił się jako S., za obietnicę zarobku, założył działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. A.. Jako adres głównego miejsca wykonywania</p>			

działalności wskazał - ul. (...) (...), (...)-(...) W.. Wśród określonego zakresu działalności, poza sprzedażą hurtową niewyspecjalizowaną, ujęto również m.in. realizację projektów budowlanych czy roboty budowlane związane z wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych. Data rozpoczęcia działalności określona została na 20 października 2014 roku. Tego samego dnia otrzymał NIP - (...). Otrzymał również numeru REGON - (...). W dniu 21 października 2014 roku założył rachunki w Banku (...) S.A. w W. o numerze (...) w PLN oraz o numerze (...) w EUR(PLN), na których nie odnotowano żadnych operacji. Nadto w dniu 24 listopada 2014 roku w Banku (...) S.A. otworzył kolejny rachunek rozliczeniowy firmowy o numerze (...). Do wskazanych rachunków nie zostali ustanowieni pełnomocnicy. Po dokonaniu formalności stosowną dokumentację przekazał nieznanemu mężczyźnie. Obiecanych pieniędzy nie otrzymał. Z kolei na podstawie wniosku złożonego poprzez system bankowości elektronicznej dnia 13 stycznia 2015 roku otworzono kolejny rachunek we wskazanym banku na dane A. A. o numerze (...). Na rachunek o numerze (...)

(...) dnia 14 stycznia 2015 roku wpłynęły pieniądze w kwocie 637 632 złotych, które następnie zostały przelane na konto o numerze (...).			
Dokumentacja, I.-cja o Działalności Gospodarczej CEIDG, potwierdzenie nadania numeru identyfikacji podatkowej, w kserokopii	k. 14-17		
notatka urzędowa	k. 169		
dokumentacji z banku (...) S.A., w tym historia rachunków	k. 199-202, 220-241		
A. A. jest osobą nie karną.			
karta karna	k. 3017		
1.1.6.	A. A.	oskarżonemu A. A. zarzucono w pkt VI aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w dniu 14.01.2015 r. w W., działając wspólnie w porozumieniu z inną osobą, przyjął i pomagał do przenoszenia posiadania środki płatnicze, pochodzące z korzyści, związanych z popełnieniem przestępstwa doprowadzenia firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 637 632 zł., utrudniając tym samym stwierdzenie ich przestępnego	

		<p>pochodzenia, miejsca umieszczenia i ich wykrycia, w ten sposób, że w dniu 24.11.2014 r. w (...) Bank (...) S.A. Oddział w W. przy ul. (...) założył na dane swojej firmy (...) rachunek bankowy o numerze (...), na który to wpłynęła wymieniona kwota, która następnie została przelana na jego rachunek prywatny w tym Banku o numerze (...), a następnie przelana na konto (...) (...) w E. w Banku (...) S.A. z siedzibą w W. z dyspozycją wymiany pieniędzy na Euro, przy czym do wypłaty pieniędzy z tego konta nie doszło z uwagi na zablokowanie środków pieniężnych na mocy postanowienia prokuratora, kwalifikowanego z art. 299 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Za udowodnione uznano tożsame fakty jak przy czynie 1 zawartym w pkt V aktu oskarżenia i na podstawie tożsamych dowodów, w związku z czym Sąd uznaje ich powtarzanie za zbędne.			
1.1.7.	A. A.	oskarżonemu A. A. zarzucono w pkt VII aktu oskarżenia popełnienie czynu polegającego na tym, że w okresie od 20.10.2014 r. do	

dnia 14.01.2015 r. w W. i W., działając w zamiarze popełnienia przez inne osoby czynu zabronionego, pomógł innym osobom w doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej firmy (...) sp. z o.o. w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 166 551,84 zł. w ten sposób, że założył działalność gospodarczą – firmę (...) w W., uzyskał potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT UE w (...) Urzędzie Skarbowym w W., otworzył na dane swojej firmy rachunki w (...) S.A. w W. o numerze (...) i (...) oraz w (...) Bank (...) Oddział w W. przy ul. (...) o numerze (...), a następnie przekazał sprawcom wszystkie dane i informacje, dotyczące firmy, rachunku bankowego oraz udostępnił swój dowód osobisty, w wyniku czego umożliwił im i ułatwił wprowadzenie pracowników wymienionej spółki w błąd co do zamiaru zapłaty przez (...) A. A. za zamówioną folię rolniczą stretch, przy użyciu jako autentycznego podrobionego dokumentu przelewu wymienionej kwoty z nieistniejącego konta firmy w (...) w W. o numerze (...), przesłanego z wykorzystaniem adresu mailowego (...)(...) i do wydania towaru

		sprawcom, działając na szkodę sp. z o.o. (...) w K., kwalifikowanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Za udowodnione uznano tożsame fakty jak przy czynie 1 zawartym w pkt V aktu oskarżenia i na podstawie tożsamych dowodów, w związku z czym Sąd uznaje ich powtarzanie za zbędne.			
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	L. P.	przy wszystkich czynach zarzucanych oskarżonemu L. P. aktem oskarżenia w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie, które zostały już wyżej przytoczone, w związku z czym Sąd uznaje ponowne przytaczanie ich opisów za zbędne.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Przy nie kwestionowaniu, iż czyny opisane w			

<p>akcie oskarżenia a zarzucone oskarżonemu L. P., niezależnie od prawidłowości ich opisanie i kwalifikacji, w istocie miały miejsce i to przy wykorzystaniu danych oskarżonego oraz założonej przez niego działalności gospodarczej, brak jest dowodów pozwalających w sposób pewny na uznanie, iż w tych konkretnych czynach wskazany brał udział w jakiegokolwiek, czy to sprawczej czy niesprawczej postaci zjawiskowej.</p>			
<p>1.2.2.</p>	<p>A. A.</p>	<p>przy wszystkich czynach zarzucanych oskarżonemu A. A. aktem oskarżenia w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie, które zostały już wyżej przytoczone, w związku z czym Sąd uznaje ponowne przytaczanie ich opisów za zbędne.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Przy nie kwestionowaniu, iż czyny opisane w akcie oskarżenia a zarzucone oskarżonemu A. A., niezależnie od prawidłowości ich opisanie i kwalifikacji, w istocie miały miejsce i to przy wykorzystaniu danych oskarżonego, kont oraz założonej przez niego działalności gospodarczej, brak jest dowodów</p>			

pozwalających w sposób pewny na uznanie, iż w tych konkretnych czynach wskazany brał udział w jakiegokolwiek, czy to sprawczej czy niesprawczej postaci zjawiskowej.			
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
od 1.1.1 do 1.1.4.	wszystkie dokumenty wskazane jako podstawa dokonania ustaleń	Oceniając wszystkie dokumenty stanowiące podstawę faktyczną dokonanych ustaleń i uznając je za wiarygodne, Sąd kierował się tym, iż korespondują one tak z osobowymi źródłami dowodowymi jak i między sobą, tworząc spójną całość, dającą podstawę do poczynienia pewnych ustaleń. Nadto uwzględnił również to, że zostały sporządzone w przypisanej formie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, przez uprawnione do tego osoby, zaś ich treść nie budzi wątpliwości Sądu ani stron. Przy tym żadne inne dowody ich nie podważają.	
opinia z zakresu badań zapisów wizualnych	Sąd obdarzył wiarygodnością sporządzone w sprawie opinie, uznał je bowiem		

za pełne, jasne, spójne oraz sporządzone zgodnie z zasadami sztuki. Wszystkie osoby powołane w tym charakterze mają stosowne wykształcenie, wynikającą z niego wiedzę specjalistyczną, jak i praktykę i wynikające z niej doświadczenie. W sprawie nie ujawniły się także żadne okoliczności, które podważyłyby obiektywność czy wiedzę biegłych, jak również na takowe nie wskazały strony. W związku z powyższym Sąd analizując te opinie potraktował je jako w pełni rzetelne i profesjonalne, zaś wyciągnięte wnioski za rzeczowe i przekonujące. W świetle zaprezentowanej oceny, Sąd oparł na nich swoje ustalenia w sprawie.

zeznania R. O. (1)

Dokonując prawnokarnego wartościowania depozycji R. O. (1) Sąd nie odmówił wskazanemu będącemu świadkiem w przedmiotowej sprawie waloru wiarygodności i tym samym uczynił je podstawą dokonanych ustaleń. Uznając je za szczere i prawdziwie Sąd kierował się tym, iż pozostają one wewnętrznie spójne, konsekwentne oraz osadzone w realiach. Nadto są one pewne i jednoznaczne. W sytuacji gdy świadek czegoś nie

jest pewien jasno to zaznacza lub wskazuje, że czegoś nie wie. Nadto, pomimo wielokrotnego szczegółowego przesłuchiwania, za każdym razem opisuje przebieg zdarzeń w sposób co do istoty tożsamy, koherentny i niesprzeczny. Podaje również okoliczności niekorzystne dla siebie, opisuje prowadzoną, szeroką i różnorodną działalność przestępczą oraz przedstawia swoją w niej rolę. Wskazuje także osoby biorące w niej udział oraz ich rolę w popełnianych przestępstwach. W będącej przedmiotem rozpoznania sprawie w istocie brak jest materiału dowodowego w oparciu o który można dokonać oceny depozycji wskazanego w aspekcie ich spójności zewnętrznej. W tym zakresie brak jest jednak dowodów podważających zeznania R. O. (1) a nadto znajdują one w pewnym zakresie wsparcie w zeznaniach K. S. oraz samego oskarżonego L. P., który nie kwestionuje znajomości i współpracy ze świadkiem. Przy czym zaznaczyć należy, iż w przeciwieństwie do twierdzeń prokuratora zawartych w mowie końcowej, depozycje R. O. (1) nie mogą stanowić dowodu dającego podstawę do przypisania L. P. udziału w

zarzucanych mu przestępstwach, nie tylko w formie sprawczej współdziałania ale w żadnej z form zjawiskowych. Świadek opisuje wprawdzie udział oskarżonego, w okresie w którym popełnione były czyny zarzucane mu w niniejszej sprawie, w działalności przestępczej przez siebie prowadzonej, w tym wykorzystanie w jej ramach założonej przez niego działalności gospodarczej pod nazwą (...) (...) L. P., jak i samej jego osoby, jednakże w sposób konsekwentny i jasny od początku określa jego rolę jako tzw. słupa, który za niewielkie pieniądze, jak sam określa "psie", za zapewnienie lokum, wykonuje określone czynności. Co jednak istotne, precyzyjnie wskazuje, iż dotyczy to jedynie przestępstw wystawiania tzw. pustych faktur. Zeznaje, że według jego wiedzy, na sto procent, L. P. jedynie założył firmę, był nieświadomy co się w niej dzieje, podpisywał dostarczone mu gotowe faktury. Opisuje także właściwości i warunki osobiste L. P., jego sytuację życiową, duże uzależnienie od alkoholu, potwierdzone również zeznaniami K. S. oraz wyjaśnieniami samego oskarżonego. Najistotniejsze jest jednak to, czego prokurator

	<p>zdaje się zupełnie nie zauważać, że R. O. (2) stanowczo oświadczył, iż nie ma żadnej wiedzy na temat oszustw stanowiących meritum zarzucanych oskarżonemu czynów. Z jego depozycji wynika nadto, że według świadka dokumenty L. P. i jego firmy były wykorzystywane do różnych rzeczy a on o tym nie wiedział. Z racji właściwości osobistych i środowiskowych nie był on partnerem w działalności przestępczej a jak wielokrotnie podkreślał jedynie słupem. Z powyższych względów depozycje R. O. (2) mogły stanowić podstawę jedynie do dokonanych powyżej zaprezentowanych ustaleń.</p>	
zeznania K. S.	<p>Oceniając zeznania K. S. zaznaczyć należy, iż poza potwierdzeniem faktu znajomości z L. P., nadużywania przez niego alkoholu, wspólnego jego spożywania, utrzymywania się ze zbierania puszek i złomu, braku stałego miejsca zamieszkania, mieszkania w różnych miejscach, w tym w pustostanie, założenia działalności gospodarczej oraz konta (...) (...), co do zasady pozostają one irrelevantne dla meritum będącej przedmiotem rozpoznania sprawy. Przy tym pozostają lakoniczne, ogólne i nieprecyzyjnie</p>	

	<p>osadzone w czasie. Niezależnie od tego, biorąc pod uwagę korelację w pewnym zakresie z depozycjami R. O. (1) oraz wyjaśnieniami L. P., Sąd nie miał podstaw do uznania ich za nieprawdziwe ani nieszczerze.</p>	
zeznania E. P.	<p>Analiza zeznań E. P., matki oskarżonego prowadzi do wniosku, iż nie odnoszą się one do meritum sprawy, co implikuje uznaniem, iż nie mają znaczenia dla dokonanych ustaleń faktycznych. W istocie zeznania świadka ograniczyły się bowiem do wskazania, iż nie ma kontaktu z synem, nie wie gdzie przebywa, nie posiada żadnej wiedzy na temat prowadzenia przez niego działalności gospodarczej, zaprzeczenia aby była ona prowadzona pod adresem wskazanym jako miejsce jej wykonywania, czyli ul. (...) (...) W., będącym jednocześnie miejscem jej zamieszkania oraz zaprzeczenia aby były tam jego rzeczy. Tym samym twierdzenie prokuratora zaprezentowane w mowie końcowej, iż poprzez zaprzeczenie wyjaśnieniom L. P. w zakresie w jakim podawał on, że część rzeczy oraz dokumentów przechowywał we wskazanym mieszkaniu, to jest dowód na sprawstwo oskarżonego, pozbawiony</p>	

jest elementarnej przekonywalności. Przeciwnie, treść zeznań E. P. nie zawiera żadnych okoliczności istotnych i mogących mieć znaczenie z punktu widzenia konkretnych zarzucanych oskarżonemu czynów. Tym samym podniesiona rozbieżność pomiędzy wskazanymi dowodami jako dotycząca okoliczności ubocznych, przy uwzględnieniu jednak stosunku pokrewieństwa wskazanych, widocznej w zeznaniach świadka tendencji do zaprzeczania wszystkiemu, prawa oskarżonego do dowolnego kształtowania linii obrony, nie dostarczania dowodów przeciwko sobie, przy tak ukształtowanym materiale dowodowym, musi być oceniona jako nie mająca w rzeczywistości znaczenia dla przedmiotu procesu, czyli odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu przestępstwa.

wyjaśnienia L. P.

Z kolei przechodząc do oceny wyjaśnień oskarżonego L. P. podkreślić należy, iż przesłuchiwany w toku procesu kilkakrotnie nie przyznał się on do popełnienia żadnego z zarzucanych mu przestępstw, zaprzeczył nie tylko aby w jakiegokolwiek formie w nich uczestniczył ale również aby o nich wiedział. Przy tak

ukształtowanym materiale dowodowym, braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, Sąd nie miał podstaw do zanegowania powyższego. Podobnie jak tej treści jego depozycji, która pozostaje w zgodzie z dokonanymi ustaleniami, w tym co do faktu założenia działalności gospodarczej pod nazwą (...) (...) L. P., otworzenia rachunku w (...), co do znajomości ze świadkiem K. S. oraz R. O. (1), sytuacji życiowej, braku stałego miejsca zamieszkania, pracy, własności, warunków osobistych, czy nadużywania alkoholu, albowiem mają one potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym. Natomiast pozostałą część jego depozycji Sąd analizował mając na uwadze, iż jak ustalił w oparciu o obdarzony walorem wiarygodności materiał dowody w okresie równoległym do czasu popełnienia czynów stanowiących przedmiot niniejszej sprawy L. P. uczestniczył w innej działalności przestępczej, co należy podkreślić nie objętej przedmiotowym postępowaniem, jednak wykorzystującej zarówno jego osobę jak i założoną przez niego firmę, co bezsprzecznie, chociażby z uwagi na chęć nie dostarczania dowodów przeciwko sobie,

	<p>rzutowało na ich treść, zwłaszcza co do tej działalności gospodarczej oraz dokumentów z nią związanych, czyniąc je w tym zakresie niespójnymi, wykrętnymi i chwiejnymi. Tym samym nie zasługują one na uznanie ich w tej części za wiarygodne. Z drugiej strony powyższe nie dyskwalifikuje i nie podważa pozostałych wskazanych na wstępie depozycji L. P. i w logicznej oraz racjonalnej ocenie opartej o zasady wiedzy i doświadczenia życiowego w żaden sposób nie dowodzi, iż popełnił zarzucane mu przestępstwa, czego chciałby prokurator. W tej sytuacji twierdzenie, iż zmienność wyjaśnień oskarżonego w zakresie tego co zrobił z dokumentami dotyczącymi działalności gospodarczej, gdzie je przechowywał, dowodzi sprawstwa zarzucanych mu czynów, przy co należy podkreślić braku innych dowodów, tak a nie inaczej ukształtowanej podstawie faktycznej możliwych w sprawie ustaleń, pozbawione jest jakiegokolwiek przekonywalności.</p>		
<p>od 1.1.5 do 1.1.7.</p>	<p>wyjaśnienia A. A.</p>	<p>Dokonując karnoprawnego wartościowania materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, pomimo jego obszerności, zacząć należy od</p>	

wskazania, że poza wyjaśnieniami oskarżonego A. A. żaden dowód ze źródeł osobowych nie odnosi się do tego oskarżonego. Żadna z osób przesłuchanych w charakterze świadka, jak i współoskarżony, w swoich depozycjach nie podają okoliczności mogących stanowić podstawę przyjęcia, iż A. A. faktycznie uczestniczył w popełnieniu zarzucanych mu czynów, by obejmował świadomością i wolą popełnienie ich przez innych, czy w ogóle o nich wiedział. Zeznania wszystkich przesłuchanych niniejszej sprawie świadków i wyjaśnienia współoskarżonego L. P. pozostają w tym zakresie zupełnie obojętne, nieistotne i bezużyteczne. Przechodząc zatem do analizy wyjaśnień samego oskarżonego A. A. wskazać należy, iż przesłuchiwany kilkakrotnie w toku całego postępowania nie przyznał się do popełnienia żadnego z zarzucanych mu czynów. Od pierwszego przesłuchania wskazywał, że za obietnicę niewielkiego zarobku, w sytuacji życiowej w której się znajdował, na prośbę nieznanego mu mężczyzny, który zaczepił go na bazarze, założył działalność gospodarczą, dopełnił innych formalności i założył konta. Potwierdził też, że

dokumenty z tym związane przekazał wskazanemu, po czym już więcej go nie spotkał i nie dostał obiecanych pieniędzy. W sposób stanowczy i konsekwentny zaprzeczył jednak nie tylko temu aby uczestniczył później w popełnieniu zarzucanych mu przestępstw ale nawet aby o nich wiedział. W tej sytuacji, przy braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, Sąd nie miał podstaw do podważenia powyższego. Przy tym oceny tej nie zmienia zdaniem Sądu meriti widoczne, szczególne z czasem, w wyjaśnieniach A. A. drobne nieścisłości oraz niespójności. Dotyczą one bowiem kwestii technicznych związanych z zarejestrowaniem działalności gospodarczej, z założeniem kont, rodzajem koniecznych podjętych do tego czynności, ich ilości, osadzenia w czasie czy rodzaju i ilości dokumentów udostępnionych nieznanemu mężczyźnie. Co jednak w tej kwestii najistotniejsze, bezpośredni kontakt z oskarżonym niepodważalnie dowodzi, iż wynikają one przede wszystkim z warunków a zwłaszcza jego właściwości osobistych, determinowanych dodatkowo jego sytuacją życiową i bytową, w której się znalazł, w tym brakiem stałego

		<p>miejsca zamieszkania i uzależnieniem od alkoholu, które uczyniły z niego w zasadzie osobę wykluczoną społecznie oraz rzutowały zarówno na sprawność spostrzegania, zapamiętywania, odtwarzania jak i przekazywania spostrzeżeń.</p>
<p>wszystkie dokumenty wskazane jako podstawa dokonania ustaleń</p>	<p>Co do oceny dokumentów stanowiących podstawę faktyczną dokonanych ustaleń ponownie powtórzyć należy również w odniesieniu do oskarżonego A. A., że uznając je za wiarygodne, Sąd kierował się tym, iż korespondują one tak z osobowymi źródłami dowodowymi jak i między sobą, tworząc spójną całość, dającą podstawę do poczynienia pewnych ustaleń. Nadto uwzględnił również to, że zostały sporządzone w przypisanej formie, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, przez uprawnione do tego osoby, zaś ich treść nie budzi wątpliwości Sądu ani stron. Przy tym żadne inne dowody ich nie podważają.</p>	
<p>opinia z zakresu badań zapisów wizualnych</p>	<p>Analogicznie i w tym wypadku wiarygodnością Sąd obdarzył opinie w sprawie jako pełne, jasne, spójne oraz sporządzone zgodnie z zasadami sztuki. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważyłyby</p>	

	<p>obiektywność czy wiedzę biegłych, jak również na takowe nie wskazały strony. W związku z powyższym Sąd oparł na nich swoje ustalenia w sprawie.</p>	
<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.1.1		<p>Wszystkie pozostałe, poza wyżej szczegółowo omówionymi dowodami będącymi podstawą dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, zarówno rzeczowe jak i osobowe dowody przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej, choć wiarygodne dla Sądu, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesy, czyli odpowiedzialności oskarżonego L. P. za zarzucane mu w pkt od I do IV aktu oskarżenia czyny oraz odpowiedzialności oskarżonego A. A. za zarzucane mu w pkt od V do VII aktu oskarżenia czyny. Dowody te, choć obszernie zgromadzone, w ogóle, w żaden, nawet pośredni a istotny sposób nie odnosiły</p>

się do żadnego z oskarżonych. Przeciwnie, z zeznań świadków, w tym pokrzywdzonych, wynika nie tylko, że nie znają, nie widzieli, nie mieli bezpośredniego kontaktu tak z L. P. jak i A. A., nie rozpoznają ich, ale niektórzy, którzy mieli kontakt ze sprawcami zarzucanych im przestępstw nie rozpoznają w nich sprawcy, a nawet wykluczają aby byli to oskarżeni, czy przeczą aby to z nimi rozmawiali. Oczywiście Sąd nie neguje, iż ten materiał dowodowy stanowi pewną podstawę do przyjęcia, iż czyny będące przedmiotem stawianych L. P. i A. A. zarzutów, niezależnie od prawidłowości ich opisu czy przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji, zaistniały. Należy jednak podkreślić, iż pozostają zupełnie indyferentne w zakresie możliwości wykazania na ich podstawie udziału zarówno L. P. jak i A. A. w popełnieniu wszystkich zarzucanych im czynów i to w jakiegokolwiek postaci zjawiskowej. Zasada indywidualizacji odpowiedzialności karnej implikuje bowiem przyjęciem, że odpowiedzialność ta ma charakter osobisty, a odpowiedzialność zbiorowa jest wykluczona, każdy odpowiada bowiem za swój własny czyn, w granicach swojej

		<p>winy, w szczególności tego jej aspektu, który wyraża się w tym, że tylko na okolicznościach dotyczących danej osoby możliwe jest oparcie odpowiedzialności karnej (aspekt pozytywny), tym samym nie jest możliwe rzutowanie okoliczności dotyczących innej osoby współdziałającej na zakres odpowiedzialności pozostałych osób (aspekt negatywny). Kierując się powyższym Sąd uznał za wystarczające zbiorowe odniesienie się do tej części materiału dowodowego jako nie dotyczącej L. P. i A. A., nawet bez szczegółowego wymieniania poszczególnych dowodów.</p>	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	1 i 2	L. P., A. A.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
L. P. został w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie oskarżony o popełnienie czterech przestępstw. Jednego kwalifikowanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., dwóch kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k.k. i jednego kwalifikowanego z art. 13 §			

1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., jak wskazano w akcie oskarżenia.

Przechodząc więc do przedstawienia podstawy prawnej zacząć należy od przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Ustawowe znamiona strony przedmiotowej tego przestępstwa wypełnione są gdy sprawca działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie jej w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przy czym znamie czynności sprawczej wprowadzenia w błąd oznacza zachowanie sprawcy prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej świadomości.

Ustawodawca nie określa na czym ma polegać działanie lub zaniechanie sprawcy, które mogłoby doprowadzić do powstania u osoby rozporządzającej mieniem błędnego wyobrażenia o rzeczywistości.

Wprowadzenie w błąd może przybierać więc najrozmaitsze formy, nawet konkludentne. Może więc zostać dokonane słowem, pismem, gestem, bądź

polegać na podjęciu przez sprawcę określonego działania np. złożeniu oświadczenia stwierdzającego nieprawdę, sfałszowanego dokumentu, używaniu wieloznacznych słów, przemilczeniu czy zaniechaniu poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy. Przy czym, wprowadzenie w błąd może dotyczyć zarówno okoliczności zewnętrznych czyli cech przedmiotowych oraz stanów wewnętrznych takich jak zamiar. Przestępstwo to jest przestępstwem skutkowym, do dokonania którego konieczne jest niekorzystne rozporządzenie mieniem, czyli powodować zmniejszenie stanu majątkowego podmiotu, który dokonał rozporządzenia, w przeciwnym wypadku mamy do czynienia z usiłowaniem zgodnie z art. 13 § 1 k.k. Z kolei od strony podmiotowej przestępstwo to może być popełnione tylko umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim. Jest ono bowiem przestępstwem kierunkowym, ustawa wymaga aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, czyli osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie od strony intelektualnej musi

wyobrażać sobie cel jako pożądaną dla siebie sytuację a od strony woluntatywnej musi dążyć do jego osiągnięcia, co stanowić ma rezultat jego zachowania. Dla realizacji strony podmiotowej konieczne jest więc ustalenie, co jest istotne w niniejszej sprawie zamiaru bezpośredniego sprawcy, czyli, że miał on świadomość sposobu swojego działania i działał w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dla osiągnięcia korzyści majątkowej, bez znaczenia czy dla siebie czy innej osoby. Natomiast Sąd dokonując ustalenia zamiaru sprawcy winien brać pod uwagę kompleksową ocenę okoliczności popełnienia przestępstwa, przy czym jako pomocnicze może uwzględniać również okoliczności późniejsze (vide: wyrok SA w Krakowie z 12.11.1998 r., sygn. II AKa 199/98). Artykuł 294 § 1 k.k. wprowadza zaś obostrzenie odpowiedzialności sprawcy, który dopuszcza się jednego z enumeratywnie wymienionych w artykule przestępstw, w tym przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., w stosunku do mienia znacznej wartości. Odwołując się zaś do art. 115 § 5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w

czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych.

Z kolei przestępstwo fałszu materialnego z art. 270 § 1 k.k. polega na podrobieniu, przerobieniu lub użyciu podrobionego lub przerobionego dokumentu jako autentycznego.

Podrabianiem jest nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu dokumentu wraz z podpisem jak i podrobienie jedynie samego podpisu. Dokument jest podrobiony wówczas gdy nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony. Przerobienie zaś polega na zmianie treści istniejącego, autentycznego dokumentu i może polegać między innymi na dokonaniu skreśleń, dopisków, wymazań. Użycie za autentyczny to z kolei przedstawienie lub przedłożenie podrobionego czy przerobionego dokumentu osobie prywatnej albo instytucji, czyli wykorzystywanie funkcji, jakie może pełnić taki podrobiony czy

przerobiony dokument. Od strony podmiotowej przestępstwo to charakteryzuje się umyślnością, z tym że w razie podrabiania bądź przerabiania dokumentu możliwy jest wyłącznie zamiar bezpośredni, natomiast w razie używania podrobionego bądź przerobionego dokumentu jako autentycznego wchodzi w grę również zamiar ewentualny, np. gdy używający dokumentu jako autentycznego godził się z możliwością, że dokument jest podrobiony lub przerobiony.

Biorąc pod uwagę wskazane rozważania prawne stwierdzić należy, iż powyżej omówiony materiał dowody, przy braku możliwości jego uzupełnienia w zakresie mającym znaczenie dla meritum sprawy, na taką możliwość nie wskazał również prokurator, nie daje podstawy do przyjęcia, iż oskarżony L. P. swoim zachowaniem wypełnił jakiegokolwiek znamiona czynności sprawczych strony przedmiotowej któregośkolwiek z omówionych typów przestępstw i to w jakiegokolwiek formie stadialnej. Brak jest w tym zakresie jakichkolwiek dowodów. Zdaniem Sądu meriti sam bowiem niekwestionowany fakt użycia przy popełnieniu

zarzucanych oskarżonemu przestępstw danych osobowych L. P. i prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, w świetle przyjętych w prawie karnym reguł, jedynie ze swojej istoty, tego nie dowodzi.

Oczywiście powyższe ustalenie nie implikowało jeszcze uniewinnieniem oskarżonego. Wobec faktu, że oskarżyciel publiczny zarzucił L. P. popełnienie czynów stanowiących meritum stawianych mu zarzutów w konfiguracji wieloosobowej, to jest z nieustalonymi osobami, a więc nie przez jednego sprawcę, Sąd rozważał również czy nie można mu przypisać ich popełnienia w formie współsprawstwa. Ta zjawiskowa forma popełnienia przestępstwa jest bowiem tym co rozszerza odpowiedzialność karną każdego z działających poza granice tego, co sam realnie uczynił, ale jego koniecznym elementem jest świadomość i wola realizacji treści porozumienia. Istota współsprawstwa, o jakim mowa w art. 18 §1 k.k., sprowadza się bowiem do wspólnego wykonania czynu zabronionego przez kilku uczestników przestępczego porozumienia i objęcia świadomością realizacji jego całości. Przy czym działania poszczególnych

współsprawców muszą mieć istotny, dopełniający się charakter wspólnej realizacji znamion konkretnego czynu, zgodnie z przyjętym podziałem ról. Podział tych ról, oparty na porozumieniu, może być wyraźny ale też może nastąpić per facta concludentia, w sposób dorozumiany oraz może zostać zawarty przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie. Współdziałający nie musi zatem być obecny podczas całego zdarzenia. Wystarczy dołączenie do działań pozostałych sprawców w czasie czynu, które objęte jest świadomością i akceptacją wszystkich współsprawców. Ustawa nie wprowadza bowiem żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia, do którego może dojść nawet w sposób dorozumiany. Ważny jest zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu czynu zabronionego, współdziałający muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem, co należy podnieść w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie, a co stanowi konieczne minimum przyjęcia współsprawstwa, przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność

składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia (vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 07 października 2014 roku, II AKa 203/14). Oczywistym dla Sądu orzekającego jest więc, że istota współsprawstwa w ujęciu wskazanego artykułu nie wyklucza nawet i takich sytuacji, w których dana osoba żadnego ze znamion czasownikowych przestępstwa nie wypełnia, lecz jej działania stanowią jeden z niezbędnych elementów wspólnego działania i są związane z podziałem ról. Niezależnie jednak od tego, jaką teorię współsprawstwa przyjmie się za właściwą, czy formalno-objektywną, czy materialno-objektywną (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dnia 27 września 2013r., II AKa 282/13), wskazać trzeba, iż Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach podkreślał także jako konieczną cechę współsprawstwa element subiektywny w postaci woli bycia sprawcą, traktowania czynu jako swój (animus auctoris).

Konfrontacja powyższego z realiami przedmiotowej sprawy wskazuje, że nie ma żadnego dowodu, dowodu takiego nie przedstawił też prokurator, aby w jakiegokolwiek formie doszło do porozumienia, nawet konkludentnego,

pomiędzy L. P. a innymi, nieustalonymi osobami, w zakresie wspólnej realizacji któregokolwiek z zarzucanych mu przestępstw. Na to nie wskazuje również ustalone zachowanie oskarżonego. Materiał dowody nie pozawala nawet na pewne ustalenie, że L. P. o popełnieniu tych konkretnych przestępstw wiedział, że obejmował je świadomością i wolą. Przeciwnie, zeznania w istocie jedyne go świadka R. O. (1) wręcz temu przeczą. Wprawdzie stanowią one dowód uczestnictwa L. P. w innej, działalności przestępczej, niezależnie od jej formy, to zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej, nie ma to znaczenia w zakresie przestępstw zarzucanych mu w będącej przedmiotem rozpoznania sprawie. Przy czy z depozycji świadka jednoznacznie wynika, iż z uwagi na właściwości, warunki osobiste i sytuację życiową, uzależnienie od alkoholu, nawet w zakresie przestępstw opisanych przez R. O. (1), rola oskarżonego faktycznie sprowadzała się do roli słupa, który założył działalność gospodarczą, udostępnił dane swoje i swoje firmy, a następnie podpisywał, przygotowane i przedłożone mu w tym celu, tzw. puste faktury. W rzeczywistości nie wiedział też co dzieje się z jego

firmą i do czego jest wykorzystywana. W tej sytuacji przedstawionej, oceny nie zmieni również, czego jak wynika z mowy końcowej chciałby prokurator, fakt, iż jego wyjaśnienia należy uznać za zachowawcze, wykrętne i jedynie częściowo, w zakresie zgodnym z dokonanyimi ustaleniami, za w pełni wiarygodne, gdyż oskarżony nie musi dostarczać dowodów przeciwko sobie, to na oskarżycielu publicznym ciąży obowiązek udowodnienia mu winy, czemu nie sprostał. Podobnie jak rozbieżność jego wyjaśnień z zeznaniami matki w zakresie przechowywania należących do niego rzeczy w miejscu jej zamieszkania, czy fakt nie prowadzenia działalności gospodarczej pod podanym przy jej rejestracji adresem. W konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy nie dowodzi to w żaden sposób, że nie wypełniając swoim zachowaniem strony przedmiotowej, współdziałał jednak w popełnieniu zarzucanych mu w mniejszej sprawie przestępstw, że obejmował je świadomością i wolą, a tym bardziej, że traktował je jak swoje. Implikowało to więc brakiem możliwości przypisania mu współsprawstwa.

Nadto biorąc pod uwagę, iż w przestępstwach stanowiących meritum zarzucanych L. P. czynów użyto danych jego samego, jego firmy oraz jej rachunku bankowego, co dowodzi, tym bardziej w połączeniu z depozycjami świadka R. O. (1), że udostępnił je innym osobom, co samo w sobie jest wprawdzie niekaralne, jednak zdaniem Sądu obliowało również do rozważenia czy nie popełnił zarzucanych mu przestępstw w niesprawczej formie zjawiskowej pomocnictwa.

Tak więc art. 18 § 3 k.k. stanowi, iż ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji - odpowiada za pomocnictwo, które jest jedną ze zjawiskowych form popełnienia przestępstwa. Każdy bowiem ze współdziałających w popełnieniu przestępstwa odpowiada za własne bezprawie. Pomocnik popełnia więc własny czyn zabroniony w tej postaci zjawiskowej, która przy tym niezależna jest od tego czy sprawca główny czyn popełnił lub nawet czy można mu przypisać winę.

Przestępstwo popełnione w formie pomocnictwa ma bowiem zawsze charakter bezskutkowy (formalny), co oznacza, że pomocnik popełnił własne przestępstwo już w chwili gdy udzielił innej osobie pomocy w popełnieniu czynu zabronionego. Przy tym nie musi to być zachowanie warunkujące popełnienia przestępstwa głównego, wystarczy, że ułatwiło jego dokonanie, może być nawet dla dokonania o znaczeniu nieistotnym. Nie wymaga się porozumienia pomiędzy ułatwiającym a bezpośrednim wykonawcą. Od strony podmiotowej pomocnik może działać w zamiarze bezpośrednim albo ewentualnym, którym to powinien obejmować wszystkie znamiona strony przedmiotowej pomocnictwa, a więc tak jego formę, tj. np. że udziela określonej informacji, czy dostarcza środek przewozu, jak i związek przedsięwziętych czynności pomocniczych z przestępstwem, tj. że posłuży to do popełnienia określonego, skonkretyzowanego przestępstwa, które ma dzięki niemu popełnić inna osoba. Tak więc Sąd I instancji podziela trafne stanowisko przyjęte w orzecznictwie, że dla prawidłowego przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest nie tylko określenie

czynności wykonawczej podjętej przez pomocnika ale i wskazanie konkretnego przestępstwa określonego ustawą karną, którego popełnienie pomocnik ułatwił (vide: wyrok SN z 21 stycznia 2014 r., IV KK 251/13). Udzielający pomocy musi więc obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności czyni to w odniesieniu do konkretnego przestępstwa (vide: wyrok SA w Warszawie z 24 czerwca 2015 r., II AKa 39/15).

Zderzając powyższe rozważania prawne z dokonanymi w sprawie ustaleniami i całokształtem materiału dowodowego przedstawionego przez prokuratora oraz zebranego i ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd doszedł do wniosku, że nawet uwzględniając, iż oskarżony L. P. przekazał swoje dane oraz dane działalności gospodarczej w warunkach, w których jako osoba dojrzała i posiadająca co najmniej przeciętne doświadczenie życiowe, tym bardziej uczestnicząc, niezależnie od formy, w działalności przestępczej opisanej przez świadka R. O. (1) a związanej z wystawianiem tzw. pustych faktur, godził się on na ich wykorzystanie do popełnienia czynów zabronionych i to nie

tylko opisanych przez przywołanego świadka, to już nie wystarcza to na przyjęcie, że miał świadomość tego, że stanowi to pomoc do popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Brak jest w tym zakresie niepodważalnych dowodów, wręcz, mimo obszerności materiału dowodowego, jakichkolwiek dowodów. Przeciwnie, poza wyjaśnieniami samego oskarżonego, przeczą temu depozycje R. O. (1). Przy tym oceny tej nie zmienia, na co w sposób zupełnie chybiony powoływał się prokurator w mowach końcowych, że może o tym świadczyć fakt uczestniczenia oskarżonego L. P. w innej działalności przestępczej, czy jego dotychczasowa karalność.

Oczywiście dla Sądu meriti nie ulega wątpliwości, że w procesie karnym dopuszczalne jest orzekanie na podstawie poszlak, a więc faktów ubocznych, mogących prowadzić do ustalenia faktu głównego, którego zaistnienie stanowi powód odpowiedzialności karnej sprawcy. Sama bowiem możliwość dowodzenia na podstawie poszlak wynika już z zasady swobodnej oceny dowodów, uznanej przez ustawodawcę za potencjalnie najskuteczniejszą w dochodzeniu do prawdy

materialnej. Swobodę w ocenie dowodów ustawodawca uwarunkował jednak tym, by korzystający z niej sąd przestrzegał zasad prawidłowego rozumowania oraz uwzględniał wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Przy tym w procesie poszlakowym dowodzenie faktów przebiega w dwóch etapach. Pierwszy z nich sprowadza się do ustalenia faktów ubocznych na podstawie środków dowodowych wykazujących bezpośrednio ich zaistnienie. Jeśli w przekonaniu Sądu poszlaki te są ustalone w sposób niewątpliwy, to w drugim etapie wolno wnioskować z nich o fakcie głównym w oparciu o związek wynikania. Zatem ocenić najpierw należy przeprowadzone dowody (środki dowodowe) i ustalić na ich podstawie fakty stanowiące poszlaki. Następnie należy stwierdzić czy ustalone fakty (poszlaki) dają podstawę do poczynienia dalszych ustaleń co do faktu głównego, tj. popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów przestępnych, czego w niniejszej sprawie zdaniem Sądu brak, z przyczyn powyżej wskazanych, a zwłaszcza, wobec braku dowodów bezpośrednich, z braku odpowiedniego ciągu

poszlak tworzącego całość uprawniającą, w świetle zasad racjonalnego rozumowania, do powzięcia bezwzględnego przekonania o winie L. P.. Po prostu poszlak tych jest w przedmiotowej sprawie za mało, przez co nie prowadzą one do pewności a jedynie rodzą pewne podejrzenie a dla wydania wyroku skazującego nie wystarczy „uzasadnione podejrzenie” popełnienia przestępstwa, ale konieczna jest całkowita pewność, brak jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie (vide: postanowienie SN z dnia 12 maja 2010 roku, V KK 380/09, postanowienie z dnia 26 października 2005 roku, III KK 40/05, wyrok SA w Szczecinie z dnia 14 maja 2014 roku, II AKa 67/14, wyrok SA w Katowicach z dnia 09 października 2014 roku, II AKa 309/14). W procesie poszlakowym ustalenie faktu głównego (winy oskarżonego) jest możliwe bowiem wtedy, gdy całokształt materiału dowodowego pozwala na stwierdzenie, że inna racjonalna interpretacja przyjętych faktów ubocznych (poszlak) poza ustaleniem faktu głównego nie jest możliwa. Poszlaki, jak w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania, należy uznać za niewystarczające do ustalenia faktu głównego, gdy nie wyłączają one wszelkich rozsądnych

wątpliwości w tym względzie, czyli inaczej, gdy możliwa jest także inna, od zarzucanej oskarżonemu, wersja wydarzeń. Tylko wtedy można oprzeć swoje rozstrzygnięcie na dowodach pośrednich, jeżeli Sąd racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem zasady in dubio pro reo (vide: wyrok SN z dnia 04 lipca 1995 roku, II KRN 72/15, postanowienie SN z dnia 03 lutego 2003 roku, III KKN 123/01, wyrok SA w Szczecinie z dnia 06 marca 2014 roku, II AKa 30/14).

W przedmiotowej sprawie poza wymienionymi powyżej dowodami, które poddane zostały analizie, pozostałe i to zarówno z rzeczowych, jak i osobowych źródeł dowodowych, nie odnoszą się bądź w żaden sposób do oskarżonego L. P., bądź w sposób istotny dla meritum sprawy. Nadto godzi się ponownie podkreślić, iż na takowe nie wskazał również prokurator, w tym w mowie końcowej.

Reasumując, w ocenie Sądu, wskazane powyżej dowody nie układają się w logiczny ciąg poszlak,

który w sposób niebudzący żadnych wątpliwości świadczyłby o sprawstwie oskarżonego. Wskazane dowody potwierdzają jedynie, że udostępnił swoje dane oraz dane swojej firmy innym osobom, że były one wykorzystane przez nieustalonych sprawców przy popełnieniu zarzucanych mu czynów, że był karany oraz uczestniczył w innej działalności przestępczej, czyli odnoszą się do faktów wrywkowych, które nie tworzą jednolitego i spójnego ciągu dowodów jednoznacznie świadczącego o popełnieniu przez L. P. konkretnych wskazanych w akcie oskarżenia czynów.

Przechodząc w tym miejscu do rozważań prawnych oraz powodów uniewinnienia oskarżonego A. A. zacząć należy od dwóch czynów zarzucanych mu w pkt V i VII aktu oskarżenia, pkt. 1.1.5. i 1.1.7 przedmiotowego uzasadnienia, a kwalifikowanych przez prokuratora, pierwszy z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., drugi z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. W tym bowiem zakresie, z uwagi na fakt dokonania dokładnego i szczegółowego omówienia

wskazanej podstawy prawnej przy rozważaniach dotyczących oskarżonego L. P., Sąd uznał jej powielanie za absolutnie zbędne. Należy jedynie podkreślić, że również i w tym wypadku zasadniczą kwestią podlegającą rozstrzygnięciu, niezbędną w świetle ustaleń prawnych dla przypisania A. A. odpowiedzialności za popełnienie tych przestępstw w formie niesprawczej pomocnictwa, jest ustalenie podstawy dowodowej w sposób stanowczy i pewny pozwalającej na przyjęcie, iż miał on świadomość tego, że jego działania to w istocie pomoc i to nie do jakiegokolwiek przestępstwa a do konkretnego mu zarzucanego, co stanowi clou problemu. O realizacji, a więc dokonaniu pomocnictwa, decyduje nie tylko wypełnienie przez ułatwiającego właściwych dla tej postaci znamion czynnościowych, czyli ułatwienie przez działanie lub zaniechanie innej osobie popełnienia czynu zabronionego, ale obejmowanie przez pomocnika świadomością tego, że podejmuje te czynność w stosunku do konkretnego przestępstwa. Od strony podmiotowej charakteryzuje się ono bowiem zamiarem aby

inna osoba popełniła określony czyn zabroniony. Zachowanie pomocnika ma ułatwić popełnienie przez bezpośredniego wykonawcę wyobrażonego właśnie przez pomocnika konkretnego przestępstwa.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu meriti zgromadzonymi dowodami, pomimo ich obszerności, nie wykazano, iż oskarżony miał świadomość tego, że jego zachowanie stanowiło pomoc do popełnienia opisanych w stawianych mu zarzutach przestępstw. Poza dokumentami potwierdzającymi założenie przez A. A. działalności gospodarczej oraz kont, które to dane bezsprzecznie użyte zostały przez nieustalonych sprawców do ich popełnienia, jedyny dowód jaki pozostaje w tym zakresie to wyjaśnienia samego oskarżonego. Analiza ich treści wskazuje jednak, że nie przyznał się on do popełnienia stawianych mu czynów i poza potwierdzeniem powyższego oraz wskazaniem, że dokonał tego za obietnicę niewielkiego zarobku, na prośbę nieznanego mężczyzny, któremu udostępnił dokumenty, konsekwentnie zaprzeczał nie tylko aby podejmował jakiegokolwiek inne

czynności ale aby posiadał jakąkolwiek wiedzę co do tych przestępstw. Nawet jeżeli przyjmiemy, że to zachowanie faktycznie ułatwiło popełnienie głównych czynów i odwołując się do wieku oskarżonego oraz wynikającego już chociażby z tego nawet podstawowego doświadczenia życiowego uznanym, że godził się na to, iż udostępniając takie dokumenty i informacje, co niezależnie od oceny etycznej nie jest zabronione, zostaną one użyte do działań nielegalnych, to na bazie tak ukształtowanej podstawy faktycznej, braku możliwości jej uzupełnienia, przy uwzględnieniu wyjaśnień A. A., braku możliwości ich podważenia, nie można wykazać, że miał jakąkolwiek wiedzę co do tych przestępstw. Tym bardziej gdy uwzględni się szeroko omówione przy ocenie dowodu z wyjaśnień A. A. jego właściwości i warunki osobiste. Tak więc, całokształt karnoprawnej oceny, w tym bezpośrednie spostrzeżenia jakich Sąd dokonał w kontakcie ze wskazanym, implikują uznaniem, iż w tej konkretnej sprawie opisane w ustaleniach zachowanie A. A. nie wypełnia koniecznych ustawowych wymogów

uznania go za pomocnictwo.

Sąd w pełni podziela te poglądy doktryny i judykatury, które stoją na stanowisku, iż rozstrzygnięcie, z którą formą zjawiskowa mamy do czynienia in concreto zależy od realiów danego zdarzenia gdyż tożsame zachowanie sprawcy może nabierać cech świadczących o tym, że jest on współsprawcą (w rozumieniu art. 18 § 1 k.k.) określonego przestępstwa, w innych zaś może wskazywać, że realizuje inne przejawy przestępnego współdziałania, bądź też może zasadnie przemawiać za tym, że jego zachowanie nie stanowi naruszenia żadnej normy sankcjonowanej.

Odnosząc się z kolei do ostatniego ze stawianych A. A. zarzutów, opisanego w pkt VI aktu oskarżenia i pkt 1.1.6. przedmiotowego uzasadnienia zacząć należy od jego kwalifikacji. Od strony przedmiotowej art. 299 § 1 k.k. penalizuje zachowania polegające na przyjęciu, przekazaniu, posiadaniu, używaniu, ukrywaniu, dokonywaniu transferu lub konwersji, wywiezieniu za granicę, pomocy do przeniesienia własności lub posiadania albo podjęciu innych czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie

przestępnego pochodzenia rzeczy lub praw, miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Z kolei od strony podmiotowej obejmuje umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego.

Rozważając zaś czynności wykonawcze mogące mieć znaczenie w niniejszej sprawie, przyjęte przez prokuratora w opisie tego czynu wskazać należy, iż "przyjęcie" wartości majątkowych, o których mowa w art. 299 § 1 k.k., polega na przejęciu ich we władztwo, a więc uzyskaniu faktycznej możliwości dysponowania, na podstawie porozumienia pomiędzy przekazującym a przyjmującym. Zatem samo wystawienie pełnomocnictwa lub dokonanie wpłaty na cudze konto nie stanowi jeszcze "przyjęcia" określonych wartości przez pełnomocnika lub dysponenta kontem. Decyduje o tym dopiero wyrażenie przezeń zgody, co oczywiście może nastąpić w sposób wyraźny lub domniemany. Nie stanowi jednak przyjęcia wartości majątkowych samo utworzenie rachunku bankowego i udostępnienie go innej osobie. Przyjęcie nadto musi dotyczyć konkretnych wartości majątkowych.

Relatywizując więc powyższe do dokonanych ustaleń, zwłaszcza wykazanego już w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego barku możliwości przyjęcia w sposób pewny, iż A. A. wiedział o przestępstwie oszustwa, z którego pieniądze te miały pochodzić, jak i braku dowodów na podważenie, że jego rola ograniczyła się jedynie w tym wypadku, z przyczyn wyżej omówionych, z punktu widzenia karnoprawnego wartościowania do niepenalizowanego przekazania swoich danych, danych założonej działalności gospodarczej, numerów rachunków oraz dokumentów w tym zakresie, wyklucza to jednocześnie istnienie jakiegokolwiek i w jakiegokolwiek formie zwartego porozumienia pomiędzy przekazującym a przyjmującym. Wyklucza też przypisanie znamion strony podmiotowej, do której należy objęcie świadomością wszystkich okoliczności strony przedmiotowej, której również nie da się udowodnić w świetle tak ukształtowanej w sprawie podstawy faktycznej. W istocie brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że po przekazaniu danych i dokumentów A. A. wiedział co się z nimi dzieje czy do czego zostaną wykorzystane. Z jego wyjaśnień, przy braku

dowodu przeciwnego, wynika, że stracił, zarówno nad nimi jak i rachunkami bankowymi, jakąkolwiek rzeczywistą kontrolę. Przez pryzmat powyższego, oceny nie zmieni odwoływanie się do drugiego ze znamion czynności wykonawczych, a mianowicie pomocy do przeniesienia posiadania, którymi są wszelkie czynności ułatwiające innym osobom właśnie przeniesienie posiadania, z tożsamyh bowiem przyczyn i w tym wypadku brak jest możliwości wykazania po stronie oskarżonego wymaganej od strony podmiotowej świadomości.

Należy przy tym mieć na względzie, że w określonych okolicznościach faktycznych wykorzystanie systemu bankowego w celu przekazania korzyści pochodzących z przestępstwa nie tylko nie utrudnia, ale wręcz ułatwia stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych korzyści. Wykluczony jest więc w tym przypadku wszelki automatyzm. Powszechnie przyjmuje się bowiem, że realizację znamion występku z art. 299 § 1 k.k. wiązać ściśle należy z takim zachowaniem sprawcy, który realizując czynności wykonawcze określone tym przepisem, zamiarem swoim obejmuje bądź to

unicestwienie, bądź co najmniej stworzenie na tyle istotnej przeszkody pozwalającej stwierdzenie ich przestępczego, bezpośredniego, bądź pośredniego pochodzenia lub miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, na udowodnienie czego brak jest w będącej rozpoznania sprawie jakiegokolwiek materiału dowodowego. Dodatkowo niejako na marginesie, mając na uwadze szybką reakcję w sprawie objętej tym zarzutem powołanych do tego organów i zablokowanie środków pieniężnych, wskazać należy, że jeśli zachowanie osoby stanowi zwykle utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści, a więc takie, które przy zachowaniu należytych reguł i staranności odpowiednich organów, stwarza możliwość ujawnienia nielegalnego ich pochodzenia, chociażby poprzez analizę dokumentów i dokonanie określonych oględzin, bądź też działanie sprawcy nie godzi w dobra prawne chronione tym przepisem, w tym w głównej mierze zasady obrotu gospodarczego, a nakierowane jest na zatuszowanie przestępstw generujących owe korzyści i nie wiąże się z zamiarem ich zasymilowania z tymi, które legalnie

funkcjonują w obrocie, a co za tym idzie, nie wprowadza niepewności tegoż obrotu, brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.k. (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 13 stycznia 2014 r., II AKa 45/13). Zdaniem Sądu Okręgowego właśnie z takim działaniem sprawców przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o., stanowiącego przedmiot jednego z zarzucanych A. A. czynów, mamy do czynienia. Raz jeszcze należy natomiast podkreślić, że brak jest dowodów aby tego przestępstwa jak i przestępstwa tzw. prania pieniędzy pochodzących z tego przestępstwa dopuścił się wskazany oskarżony.

Zbiorczo konkludując, z podanych wyżej przyczyn, niestety nie sposób było poczynić jakichkolwiek ustaleń faktycznych w zakresie, tak bezpośredniego udziału zarówno L. P. jak i A. A. w czynach stanowiących meritum niniejszej sprawy, świadomości i woli wynikającej z porozumienia popełnienia ich w ramach sprawczego współdziałania, jak i świadomości, iż przekazanie danych i dokumentacji, samo w sobie niekaralne, stanowi pomocnictwo do

popelnienia tych konkretnych czynów, nawet jakiegokolwiek o nich wiedzy, jako koniecznych warunków przypisania im za nie odpowiedzialności.

W świetle powyższego, zgonie z naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego, zasadą in dubio pro reo i domniemania niewinności, Sąd zobligowany był uniewinnić L. P. i A. A. od popelnienia zarzucanych im czynów. Artykuł 5 k.p.k. nakazuje bowiem rozstrzygać na korzyść oskarżonego wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym. Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej - to nie oskarżony musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego, a nie jedynie uprawdopodobnić. Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób niebudzący wątpliwości, wiarygodnymi dowodami - bezpośrednimi lub pośrednimi. Te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji

(vide: wyrok SA w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. II Akr 120/95). Postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie nie potwierdziło winy oskarżonych w sposób niewątpliwy, ani nie wskazało na istnienie innych źródeł, z których można pozyskać stosowne dane lub dowody, nie wskazał na nie również oskarżyciel publiczny. W tym stanie rzeczy, wątpliwość, co do udziału oskarżonego L. P. i A. A. w jakiegokolwiek formie zjawiskowej w zarzucanych im przestępstwach, jako zasadnicza, musiała zostać rozstrzygnięta w oparciu o zasadę in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k., która nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości na ich korzyść.

Sformułowana w art. 2 § 2 k.p.k. zasada prawdy materialnej wprowadza wprawdzie w procesie karnym wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, rozumie się jednak przez nie ustalenia udowodnione, a więc takie, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny.

Obowiązek udowodnienia odnosić należy jednak tylko do ustaleń

niekorzystnych dla oskarżonego, jako że on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), a nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na jego korzyść (art. 5 § 2 k.p.k.). Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność oskarżonego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winny popełnienia zarzuczonego mu przestępstwa. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia oskarżonego, negującego tezę aktu oskarżenia, zostaną uprawdopodobnione. Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść jednak również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez oskarżonego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano udowodnić mu sprawstwa i winy, z czym mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Przypomnieć również należy, że domniemanie niewinności nie wymaga dowodzenia, to obalenie tego domniemania wymaga dowodów. Taki jest ciężar dowodzenia w procesie karnym. Przy tym obowiązujące w procesie karnym domniemanie niewinności obalać winien

<p>oskarżyciel, udowadniając oskarżonemu winę i co ma najistotniejsze znacznie w będącej przedmiotem osądu sprawie w sposób wynikający z przepisów prawa i z nim zgodny (vide: wyrok SO w Olsztynie z dnia 29 października 2013 roku, VII Ka 669/13).</p> <p>W tym stanie rzeczy Sąd zobligowany był i uniewinnił L. P. oraz A. A. od zarzucanych im przestępstw uznając, iż fakt ich popełnienia przez oskarżonych nie został dowiedziony w sposób dostateczny.</p>			
<p>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>L. P., A. A.</p>	<p>3 i 4</p>	<p>koszty dla obrońcy z urzędu</p>	<p>Sąd, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obu oskarżonym z urzędu, stosowne wynagrodzenie</p>

			na rzecz obrońców L. P. i A. A..
inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
5	zgodnie z treścią art. 632 ust. 2 k.p.k. z uwagi na treść rozstrzygnięcia koszty procesu ponosi Skarb Państwa..		
Podpis			